

[Den fg. indenrigsminister.]

Det er vist de bemærkninger, jeg kan gøre på nærværende tidspunkt om lovforslaget. Endnu en gang takker jeg for den meget grundige behandling, det har fået i udvalget.

Peter Jørgensen: Det skal kun være en ganske kort bemærkning til hr. Per Federspiel, der siger, at behandlingen af disse forslag har været urimelig. Jeg vil gerne gøre hr. Per Federspiel opmærksom på, at dette spørgsmål tog sin begyndelse allerede i 1958.

Når hr. Per Federspiel videre siger, at for de tre områders vedkommende har man ikke haft den fornødne tid til at gennemgå problemerne på tilstrækkelig saglig vis, så vil jeg gerne henvise til den betænkning, som blev afgivet for halvandet år siden. Selv om de tre byområder skulle behandles for sig, står der i betænkningen, at det indebærer ikke, at de tre kommuner ikke skal have deres problemer løst samtidig med hele den øvrige kommunale inddeling her i landet. Det vil jeg gerne henvise hr. Per Federspiel til at sætte sig en lille smule ind i.

Og så vil jeg gerne sige, at jeg er også modstander af imperialismen, men jeg er ikke modstander af samarbejde. Det går jeg heller ikke ud fra, at hr. Per Federspiel er. Når han arbejder så kraftigt, som han gør, gennem Europaråd og meget andet, som jeg sætter meget, meget stor pris på, er det jo ikke et spørgsmål om imperialismen, så er det et spørgsmål om samarbejde mellem Europas lande. Her er det et spørgsmål om samarbejde mellem en række kommuner, som i virkeligheden har nøjagtig de samme økonomiske interesser.

Peter Nielsen: Jeg er dybt rørt over at have hørt det ærede medlem hr. Peter Jørgensens bemærkninger til mig, når han fortæller, at det ikke er forbudt at vide, hvad man er med til at beslutte her i folketinget. Ja men det er heller ikke forbudt at læse en lov, man har været med til at vedtage, og der er intet i denne lov, der betinger disse mastodontkommuner; man tog tværtimod disse tre områder ud af loven til særskilt behandling.

Hr. Peter Jørgensen siger, at der har

været tid til at forhandle. Ja men jeg understreger stadig væk, at der har overhovedet ikke været forhandlet med de fire nordenfjords kommuner.

Når hr. Peter Jørgensen så siger, at dette lovforslag er forberedt af den tidligere regering, at den altså skulle have skyld for det, er det vel værd at sige, at nu er det da i hvert tilfælde dementeret af en venstremand heroppefra, at den forrige regering har ansvaret for det. Og for at det kan ligge helt fast, må jeg have lov til at sige, at kommunalreformkommissionen skrev til indenrigsministeren den 27. maj 1968. Hvis hr. Peter Jørgensen har fulgt rigtig med, vil han vide, at da var der ikke, desværre ikke, en socialdemokratisk regering mere. Men kommunalreformkommissionen skriver i dette brev, der er aftrykt i betænkningen, og som jeg gerne vil have lov til at citere lidt af, at

„en del af kommissionens medlemmer finder, at der — inden for det således afgrænsede område —“
her er altså tale om Nørresundby-Ålborg området,

„kun bør etableres én kommune. . . . Andre medlemmer mener, at Limfjorden danner en naturlig grænse. . . . De af kommissionens medlemmer, der går ind for en samling af byen i én kommune, har ønsket anført, at de som subsidieret løsning af inddelingsproblemerne kan anbefale en opdeling af byen i to kommuner med Limfjorden som grænse, hvis den mere omfattende løsning ikke kan gennemføres.“

Det er vist et tilstrækkeligt dementi, og hvis hr. Peter Jørgensen ikke skulle have lovforslaget med bemærkninger, kan han låne det af mig.

Per Federspiel: Jeg kan være ganske enig med hr. Peter Nielsen, men jeg vil dog gerne spørge hr. Peter Jørgensen, når han nu nævner, at det er vigtigt med samarbejde: hvordan kan man samarbejde med sig selv? Man kan lade kommuner samarbejde, og det er det, som hr. Søren Jensens og mit forslag går ud på: at skabe selvstændige samarbejdende kommuner. Det er selvfølgelig meningen i et større område. Men hvis man lægger det hele sammen, er der kun én kommune, der kan samarbejde